

ББК 67я43
УДК 34(063)
А 43

43 «Актуальні питання правової теорії та юридичної практики»: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, Україна, 12-13 вересня 2014 р.) — Одеса: ГО «Причорноморська фундація прана», 2014. - 112 с.

У збірнику містяться матеріали, подані на міжнародну науково-практичну конференцію «**Актуальні питання правової теорії та юридичної практики**». Для студентів, аспірантів, викладачів, науковців юридичних вищих навчальних закладів, представників судових та інших правозастосовчих органів держави, адвокатів, представників юридичних і громадських організацій.

Усі матеріали подаються в англійській редакції.

Погляди авторів, викладені в цьому збірнику, необов'язково відображають позицію організаторів міжнародної науково-практичної конференції «Актуальні питання правової теорії та юридичної практики»

ББК 67я43
УДК 34(063)

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ІСТОРІЯ ТА ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА, ФІЛОСОФІЯ ПРАВА	
Божі піон а І. М. ПОНЯТТЯ ТА ФУНКЦІЇ ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ СУДДІВ У СУЧАСНИХ УМОВАХ.....	6
Дидова В. В. ЗНАЧЕННЯ ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ ДЛЯ ПОБУДОВИ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ І ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА.....	9
Настасяк І. Ю. РОЗМЕЖУВАННЯ ТИПОЛОГІЗАЦІЇ ТА МОДЕЛЮВАННЯ ЯК МЕТОДІВ ПІЗНАННЯ ПРАВОВИХ ЯВИЩ.....	12
НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО, МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО	
Бокша В. О. МОДЕЛІ КОНСТИТУЦІЙНОГО КОНТРОЛЮ: ІСТОРИКО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА.....	15
Г'япок М. Б. КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ВИБОРІВ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ.....	17
Закоморна К. О. ОСНОВНІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ВЛАДИ В КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВІЙ ДОКТРИНІ ПОСТРАДЯНСЬКИХ КРАЇН АЗІЇ.....	20
Зубачова І. С. РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ ВЕРХОВНОГО СУДУ УКРАЇНИ У СИСТЕМІ СУДДІВ ЗАГАЛЬНОЇ ЮРИСДИКЦІЇ.....	22
Степанов Ю. В. ОСОБЛИВОСТІ ВПЛИВУ НА ГРОМАДСЬКУ ДУМКУ МАТЕРІАЛІВ ЗМІ ТЕРОРИСТИЧНОЇ ТЕМАТИКИ.....	25
НАПРЯМ 3. МІЖНАРОДНЕ ПУБЛІЧНЕ ТА ПРИВАТНЕ ПРАВО	
Ливак А Р. CONCERNING VIOLATION OF NORMS OF INTERNATIONAL LAW BY THE RUSSIAN FEDERATION IN ARMED CONFLICT IN UKRAINE.....	29
Прусенко Г. Є. СИСТЕМА ПРИНЦИПІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЗОВУ У МІЖНАРОДНОМУ КОМЕРЦІЙНОМУ АРБИТРАЖІ.....	30
НАПРЯМ 4. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС	
Бондаренко О. О. ПОРЯДОК ОТРИМАННЯ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ НА ПРОМИСЛОВИЙ ЗРАЗОК В УКРАЇНІ.....	34
Майстер І. П. ТЕНДЕНЦІЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ПРАКТИКИ ЩОДО ФОРМИ КОМПЕНСАЦІЇ МОРАЛЬНОЇ ШКОДИ.....	36
Савескул А В. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЗАХИСТУ ТОРГОВОЇ МАРКИ ВІД КОНТРАФАКТНОЇ ПРОДУКЦІЇ.....	38

Синсгубов О. В. ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ ОСОБИСТИХ НЕМАЙНОВИХ ПРАВ ДІТЕЙ, ЩО ВИНИКАЮТЬ НА ПІДСТАВІ СТВОРЕННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ЇХ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ, ТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	41
Шурни О. А. ДЕЯКІ ПИТАННЯ ДОКАЗУВАННЯ У СПРАВАХ, ЩО ВИНИКАЮТЬ У ЗВ'ЯЗКУ ІЗ ЗВІЛЬНЕННЯМ ПРАЦІВНИКА РОБОТОДАВЦЕМ ЗА ПРОГУЛ.....	43
Шукіна К. С. ОБОВ'ЯЗКОВА ЧАСТКА У СПАДЩИНІ: ПРАКТИЧНІ ПИТАННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ.....	47
НАПРЯМ 5. ТРУДОВЕ ПРАВО, ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ	
Гетьман Є. С. ЩОДО ДОЦІЛЬНОСТІ ЗАПРОВАДЖЕННЯ ТА ОФІЦІЙНОГО ВИЗНАЧЕННЯ ТЕРМІНУ «КЕРІВНИК ОРГАНІЗАЦІЇ».....	51
Іванова Ю. С. ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ПРОФЕСІЙНОГО НАВЧАННЯ ПРАЦІВНИКІВ.....	54
Кучма О. Л. ПРОБЛЕМА ВИЗНАЧЕННЯ ВИДІВ ГРОШОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ, ЯКІ ВРАХОВУЮТЬСЯ ПРИ ПЕРЕРАХУНКУ ПЕНСІЇ.....	57
НАПРЯМ 6. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, ФІНАНСОВЕ, ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО	
Воронім Я. Г. ПИТАННЯ ПРАВОВОЇ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ ЩОДО ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ТА АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ ДОЗВІЛЬНИХ ПРОЦЕДУР НА НАФТОГАЗОВОМУ КОМПЛЕКСІ.....	61
Горин І. І. СУБ'ЄКТ ВЛАДНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ ЯК ПОЗИВАЧ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ.....	63
Губанов О. О. ПИТАННЯ ФОРМУВАННЯ ДЕФІНІЦІЇ «ДЖЕРЕЛЬНА БАЗА АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА» ТА ЇЇ СКЛАДОВИХ.....	66
Дем'янчук Ю. В. ОНТОЛОГІЯ КОРУПЦІЇ.....	69
Зубов О. С. ПРИНЦИПИ СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ СПРАВ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ У СФЕРІ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	73
Лавріїєнко О. О., Лавріїїєнко З. В. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ПРОФІЛАКТИКИ ХВОРОБ У СІЛЬСЬКІЙ МІСЦЕВОСТІ.....	76
Пасько Т. Г. ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ РОЗКРИТТЯ ІНФОРМАЦІЇ, ЩО МІСТИТЬ БАНКІВСЬКУ ТАЄМНИЦЮ НА ВИМОГУ ОРГАНУ ДЕРЖАВНОЇ ФІСКАЛЬНОЇ СЛУЖБИ.....	80
Сєнюк О. В. УДОСКОНАЛЕННЯ НОРМ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ОСВІТУ» ВІД 23.05.1991 № 1060-XII У ПРОЦЕСІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ.....	83

Токарева К. С. ЗАКРИТТЯ ПРОВАДЖЕННЯ ЯК НАСЛІДОК СПЛИВУ СТРОКУ НАКЛАДЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО СТЯГНЕННЯ: ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОЇ ВИЗНАЧЕНОСТІ.....	86
Чвалюк А. М. ОРГАНИ ВІДЧУТТЯ ЛЮДИНИ ЯК ПРЕДМЕТ ДОКАЗУВАННЯ У СПРАВАХ ПРО ПОРУШЕННЯ ПОДАТКОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА.....	89
НАПРЯМ 7. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО, КРИМШАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО	
Смушак О. М. ОСОБЛИВОСТІ СУБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ ПРИЧЕТНОСТІ ДО ЗЛОЧИНУ.....	91
Ткачук П. О. ДОСВІД ІТАЛІЇ В БОРЬБІ ЗІ ЗЛОЧИНАМИ, ЩО ПОСЯГАЮТЬ НА КУЛЬТУРНІ ЦІННОСТІ.....	93
НАПРЯМ 8. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС, КРИМІНАЛІСТИКА	
Дядечко К. І. АДВОКАТСЬКЕ РОЗСЛІДУВАННЯ ЯК ПРОФЕСІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ АДВОКАТА В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ.....	96
Кадук С. В. ОКРЕМІ АСПЕКТИ ДОПУСТИМОСТІ ТА ПРАКТИЧНОЇ НЕОБХІДНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ЗАСОБІВ АВТОМАТИЗАЦІЇ В ПРОЦЕСІ ФОРМУВАННЯ І ФУНКЦІОНУВАННЯ НАТУРНИХ КОЛЕКЦІЙ.....	99
Нешик Т. С. ФАКТОРИ ВПЛИВУ НА ПОСТАНОВЛЕННЯ ПРИСЯЖНИМИ СУДОВОГО РІШЕННЯ.....	102
Чернієнко А. О. КРИМІНАЛЬНА ПРОЦЕСУАЛЬНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ ПОКАРАННЯ У ВИДІ ШТРАФУ.....	106

Проблема ускладнюється тим, що в Законі України «Про судову експертизу», як і в інших вітчизняних законах прийнятих в епоху становлення державності, відсутня така стаття як «Визначення понять», що створює перешкоди при з'ясуванні сенсу, який законодавець вклав у терміни вживані у даному правовому акті. Враховуючи це спробуємо самостійно розібратися до якої категорії - матеріальних об'єктів, явищ чи процесів можна віднести експертизу органів відчуттів людини.

Зазначена експертиза не ходить в основні види (підвиди) експертизи перелічені в Інструкції про призначення та проведення судових експертиз та експертних досліджень та Науково-методичних рекомендацій з питань підготовки та призначення судових експертиз та експертних досліджень [4]. Можливо вона могла б проводитись в рамках питань, які виносяться на судово-медичну експертизу. Для проходження судово-медичної експертизи також направляється людина, але експерти досліджують та з'ясовують процеси, які в минулому трапилися з людиною й відбилися на її організмі та наслідки, які потягли за собою чи ще потягнуть минулі події, бо саме це має значення для кваліфікації діяння. А в нашому випадку фізичний та психічний стан особи не змінився, а дослідженню підлягає можливість людини вірно сприймати певні події своїми органами відчуття, якщо відносно цього у суду виникли об'єктивні сумніви. Тим паче для створення умов, в яких необхідно провести дослідження та самого дослідження, зовсім не потрібен фахівець з медичною освітою. Якщо б наведені події розглядалися в рамках кримінального провадження, слідчий мав би право провести слідчий експеримент шляхом відтворення дій, обстановки, обставин події, проведення необхідних дослідів чи випробувань, але адміністративне законодавство подібних процесуальних дій не передбачає.

Питання порушене нами доволі суперечливе й потребує подальшого наукового дослідження але вже зараз можна сказати, що людина не відноситься до матеріальних об'єктів, явищ чи процесів, на підставі того, що дослідженню підлягає саме людина у цілому вигляді і її невід'ємні фізичні якості, які не можуть досліджуватися відірвано від неї. А тому виникає необхідність уточнення законодавчого тлумачення терміну «судова експертиза».

ЛІТЕРАТУРА

1. Тертишников Р. В. Доказування і докази в судочинстві України : наук-практ. посіб. / Р. В. Тертишников. - Х. : Вид-во ФІНІ, 2009. - 88 с.
2. Про судову експертизу : Закон України від 25 лютого 1994 р. № 4038-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. - 1994. - № 28. - Ст. 232.
3. Николенко Л. Н. Экспертное заключение, как средство доказывания в хозяйственном процессе Украины // Юридический журнал. — 2003. — № 7. — С. 118-119.
4. Про затвердження Інструкції про призначення та проведення судових експертиз та експертних досліджень та Науково-методичних рекомендацій з питань підготовки та призначення судових експертиз та експертних досліджень : Наказ Міністерства юстиції України від 08.10.1998 р. № 53/5 // Офіційний вісник України. - 1998. - № 46. - 172.

НАПРЯМ 7. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО, КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО

Смушак О. М.

викладач кафедри кримінального права

Прикарпатський національний університет

імені Василя Стефаника

м. Івано-Франківськ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ СУБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ ПРИЧЕТНОСТІ ДО ЗЛОЧИНУ

На сьогоднішній день інститут причетності до злочину покликаний сприяти не тільки попередженню, але і запобіганню суспільно-небезпечних діянь, викриттю винних осіб і виявленню латентних злочинів.

Одним із елементів складу злочину, який визначає ступінь небезпеки злочину є суб'єктивна сторона.

Суб'єктивна сторона злочину відображає процеси, які відбуваються у свідомості особи у зв'язку із вчиненням нею злочину і свідчить про спрямованість її волі та про її ставлення до суспільно небезпечного діяння та його наслідків.

Загальними ознаками суб'єктивної сторони загального складу причетності до злочину є: 1) діяння причетних осіб поширюється за межами моменту закінчення основного злочину, що виключає дію (бездіяльність) причетної особи в причинному зв'язку між діянням учасників основного злочину і наслідками основного злочину; 2) зв'язок між діянням причетної особи і основним злочином має зовнішні об'єктивні характеристики (крім суб'єктивних), які включаються в об'єктивну сторону складу любого із видів причетності до злочину; 3) об'єктивно необхідним для можливості причетності до злочину є злочинність основного діяння; 4) для притягнення до відповідальності за причетності до злочину, основне діяння має бути визнане судом, злочинним [1, с. 9].

Основною для кожного злочину ознакою суб'єктивної сторони є вина.

Розкриваючи зміст суб'єктивної сторони причетності потрібно встановити форму вини причетної особи. В науці кримінального права існує дві точки зору, перша полягає у тому, що причетність можлива тільки у формі умислу і як зазначав Н. С. Таганцев, причетні особи повинні діяти умисно, розуміючи властивість свого вчинку і бажаючи або допускаючи його, або як зазначено в Уложенні, повинні діяти завідомо; тому що по Уложенню 1845 року була не припустима необережна причетність: не міг вважатись приховувачем той, хто, не знав, що приховує або потурає злочину, хто по розсіяності не звернув уваги на те, що в його присутності вчинялось будь яке злочинне діяння [2, с. 806].

Однак при цьому ряд авторів допускають можливість вчинення причетності як з прямим, так і не прямим умислом. І. Х. Хакімов зазначає, що в окремих випадках при вчиненні потурання і недонесення можливе вчинення діяння із непрямим умислом. В таких випадках особа, хоча і не бажає, щоб була завдана шкода інтересам правосуддя, своєчасно не перешкоджає вчиненні крадіжки або не повідомляє про готування або її вчинення, свідомо допускає настання шкідливих наслідків [3, с. 32].

Прихильники непрямого умислу при причетності пробують поширити психічне ставлення особи не тільки на саме діяння, але і на ті наслідки які можуть настати в результаті вчинення злочину. Діяння причетних осіб не знаходяться в причинному зв'язку із злочинними наслідками, а значить знаходяться за межами складу причетності. Як дія, так і вина особи, причетної до злочину і головних винуватців знаходиться в різних площинах, вина одного і другого не співвідносна, їх дії не можуть розглядатися як спів винуватість [4, с. 32].

Відповідно до ч. 2 ст. 24 КК України під прямим умислом слід розуміти усвідомлення особою суспільно небезпечного характеру свого діяння та передбачення його суспільно небезпечних наслідків. Вина причетних осіб може бути тільки умисна.

Слід зазначити, що вина причетних осіб встановлюється не до наслідків, які не виступають в складах причетності як самостійні і обов'язкові ознаки, але виступають частиною дії (заздалегідь не обіцяне приховування) і бездіяльності (недонесення). Якщо особа усвідомлює суспільну небезпеку свого діяння та попри це, бажає його вчинити - це означає, що особа і усвідомлює його протиправність.

Дії причетних осіб, щодо прямого умислу, мають певні особливості, оскільки психічне ставлення до вчиненого розглядається через його відношення до діяння, яке він не вчиняв.

Одним із суттєвих ознак суб'єктивної сторони причетності є усвідомлення суб'єктом характеру і моральності своїх дій. Необхідно, щоб причетна особа, приховуючи злочин, не повідомляючи про нього органи влади, потураючи вчиненню злочину або купуючи чи збуваючи майно, яке добуто злочинним шляхом, усвідомлювала, що вона своєю поведінкою перешкоджає здійсненню правосуддя. Відсутність такого усвідомлення виключає причетність до злочину. Оскільки, діяння набуває суспільної небезпеки не у випадку вчинення особою дій або утримання від них, а тому, що такі дії або бездіяльність зумовлює настання певних наслідків або загрозу їх настання. Тому, усвідомлення суспільної небезпеки діяння ґрунтується на тих наслідках, в тому числі у вигляді загрози їх настання.

ЛІТЕРАТУРА

1. Васильев А. А. Уголовно-правовая характеристикаприкосновенности к преступлению: автореф. дис. ... канд. юрид. наук / А. А. Васильев - Екатеринбург, 2009. - 27 с.
2. Таганцев Н.С. Русское уголовное право : лекции / Н. С. Таганцев. - 2-е изд., перераб. - СПб. Часть общая. - Т. 1. - 1902. - 816 с.

3. Хакимов И. Х. Ответственность за прикосновенность к хищению социалистического имущества/И. Х. Хакимов. - Ташкент.: ФАН, 1982.- 124 с.
4. Бушуев И. А. Ответственность за укрывательство преступлений и недоносительство - / И. А. Бушуев. - М.: Юридическая литература, 1965. - 140 с.

Ткачук П. О.

аспірант кафедри кримінального права,
кримінального процесу та криміналістики

*Одеський національний університет
імені І. І. Мечникова
м. Одеса, Україна*

ДОСВІД ІТАЛІЇ В БОРЬБІ ЗІ ЗЛОЧИНАМИ, ЩО ПОСЯГАЮТЬ НА КУЛЬТУРНІ ЦІННОСТІ

Ще з 60-х років ХХ століття для всього світу стали актуальними питання злочинних посягань на культурні цінності та задачі боротьби з ними. Саме з цього періоду спостерігається активне зростання таких посягань.

Серед країн Західної Європи, що найбільш страждає від злочинних посягань на культурні цінності є Італія і це достатньо зрозуміле явище, оскільки саме в Італії зосереджено більш ніж 60 % всіх творів мистецтва (культурних цінностей). Щорічно в цій країні скоюється 18 тисяч викрадень картин, статуй, археологічних цінностей [1].

У зв'язку із такою криміногенною ситуацією в Італії, було б корисно проаналізувати досвід італійського законодавця в питаннях боротьби із зазначеними злочинними посяганнями задля можливого запозичення позитивних моментів.

Отже, така велика кількість злочинів, що посягають на культурні цінності в Італії обумовила італійського законодавця на прийняття достатньо широкої та добре опрацьованої нормативно-правової бази, що регулює питання охорони та захисту культурних цінностей та встановлює кримінальну відповідальність за їх порушення [2, с.74].

Перш за все, серед нормативно-правових актів слід відмітити Конституцію Італії, згідно із якою, держава охороняє історичне та художнє надбання нації, що підкреслює значущість таких об'єктів та визначення їх на самому високому рівні [3,с. 190].

Деякі нормативно-правові акти діють вже на протязі декількох десятиків років. Серед них: Закон № 1089 «Щодо охорони предметів, що представляють художній та творчий інтерес» від 1 червня 1939 р.; Закон № 1062 «Щодо підробки творів мистецтва» від 20 листопада 1971 р.; Закон № 44 «Щодо заходів, направлених на захист національного археологічного, художнього та історичного надбання» від 1 березня 1975 р.; Закон № 176 «Щодо попередження крадіжок та пожег витворів мистецтва» від 27 травня 1975 р.; Закон № 689 від 1981 року «Щодо вивозу пам'ятників культури» та інші [4, с. 3].